Η ΝΙΚΗ

Ολος αὐτὸς ὁ ἀνθρώπινος πολύβοος χείμαρρος, ποὺ διηυθύνετο πρὸς τοὺς στρατῶνας, ἦταν ἕνας λαὸς ποὺ ἔβαινεν ἀσφαλῶς πρὸς τὴν νίκην, διότι ἕνας λαός, ποὺ πιστεύει, ποὺ αἰσιοδοξεῖ, ποὺ ἔχει τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν εἰς τοὺς ἀρχηγούς του καὶ τὴν πίστιν του εἰς τὸν Θεόν, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ νικήσῃ. Ἦταν χθὲς ὅλη αὐτὴ ἡ νεότης, ποὺ ἔσπευδε μὲ τόσον ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν νὰ περιβληθῇ τὴν τιμίαν καὶ ἔνδοξον στολὴν τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου, ἡ ὡραία καὶ ἀθάνατος Ἑλλάς, ὄχι ἡ Ἑλλὰς τῶν καφενείων πλέον καὶ τῶν συζητήσεων, ἀλλὰ ἡ Ἑλλὰς τῶν μεγάλων παραδόσεων, ἡ Ἑλλὰς τοῦ Μαραθῶνος, τῶν Πλαταιῶν, τοῦ Μεσολογγίου, τῆς Ἁγίας Λαύρας, τοῦ Κιλκίς. Δὲν ἦτο τὸ Διάταγμα τῆς ἐπιστρατεύσεως ποὺ τοὺς ἠνάγκαζε νὰ τρέξουν. Ἦτο ἡ θέλησίς του, ἡ ὁρμή του, ὁ ἐνθουσιασμός του. Ἐπήγαιναν μὲ ἕνα τραγοῦδι καὶ μὲ μιὰ ζητωκραυγή. Καὶ ὅσοι ἀκόμη δὲν ἐκλήθησαν, ἔσπευδον καὶ αὐτοί. Μὲ ἕνα τραγοῦδι! Ὅποιος δὲν εἶδε τὸ θέαμα αὐτό, δὲν εἶδε τὴν Ἑλλάδα. Καὶ δὲν εἶδε τὴν νίκην. Ὁ ἑλληνικὸς Λαὸς χθὲς εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν ἔστησε τὴν σημαίαν τῆς νίκης. Κάποτε ἕνας ὁπλίτης ἐξεκίνησε ἀπὸ τὸ πεδίον τοῦ Μαραθῶνος καὶ τρέχων ἔφθασε εἰς τὴν πόλιν. Καὶ εἶπε: «νενικήκαμεν». Τὴν λέξιν αὐτὴν τὴν ἐβροντοφώνησε χθὲς ὁ Ἕλλην ἐπίστρατος πρὶν ἀκόμη δώσῃ τὴν μάχην, προεξοφλήσας τὴν νίκην. Διότι εἶναι βέβαιος. Καὶ εἶναι τόση ἡ βεβαιότης, ὥστε νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτόν του δυστυχῆ ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐκλήθη. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς διαδηλώσεις τῶν πρώτων ὡρῶν εἶδα κι' ἕναν ἑξηντάρη. Πήγαινε μπροστὰ μὲ τὴν ἀλαλάζουσαν νεότητα. Δὲν ἠμποροῦσε τίποτε ἄλλο νὰ προσφέρῃ ἀπὸ τὴν φωνήν του, ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς καρδιᾶς του. Καὶ ἦταν δακρυσμένα τὰ μάτια του.

— Γιατί κλαῖς; τὸν ρώτησαν.

— Γιατί δὲν εἶμαι τριάντα χρόνια νεώτερος.

Καὶ ὅμως ἦταν νέος.

ΠΩΣ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ

Ἀπὸ τὰς φαιδροτέρας δηλώσεις των ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὰς κωμικωτέρας εἶναι καὶ αὐτὴ ποὺ ἐδημοσιεύθη προχθές. Εἶπαν ὅτι δὲν ἔχουν τίποτε μὲ τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ἀλλὰ μὲ τοὺς ἡγέτας του. Πρέπει νὰ τοὺς πιστεύσωμεν. Τὸ ἀπέδειξαν ἄλλως τε ἐμπράκτως. Ἐφόνευσαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ φονεύουν ἀμάχους πληθυσμούς. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἔχουν προσωπικὰ μὲ μερικοὺς ἀπὸ αὐτούς. Ἕνα βρέφος, ποὺ διεμελίσθη ἐνῷ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ λίκνον του, φαίνεται ὅτι εἶχε προηγούμενα μὲ τὴν ἐχθρικὴν ἀεροπορίαν. Μία γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ποὺ ἐνῷ ἑτοίμαζε τὸ πτωχὸν φαγητόν της ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς βομβαρδιστικοῦ, θὰ εἶχεν ἀσφαλῶς βλέψεις ἐπὶ τῆς... Σικελίας. Καὶ ἐβομβαρδίσθη δικαίως. Μία χωρική, ποὺ καθὼς ἔκοβε ξύλα εὑρέθη αἴφνης ὑπὸ βροχὴν πυρακτωμένου σιδήρου, ποιὸς ξέρει τί ἀπειλὰς νὰ ἐξαπέλυσεν ἐναντίον τῆς Ρώμης. Ἕνα χωριάτικο σπιτάκι, ποὺ ἐγκρεμίστηκε, ἴσως νὰ ἀνεμίχθη εἰς βωβὴν συνωμοσίαν ἐναντίον τῶν οἰκοδομῶν τοῦ Μιλάνου. Γιατί νὰ μὴ τοὺς πιστεύσωμεν; Καὶ γιατί ἀκόμη νὰ μὴ πιστεύσωμεν ὅτι τοὺς ἐνώχλησεν ὁ καταγάλανος ἑλληνικὸς οὐρανός, αὐτὸς ὁ οὐρανός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐδανείσθησαν τὸ φῶς ὅταν ἐπνίγοντο εἰς τὸ πνευματικὸν καὶ ψυχικὸν σκότος; Ἀλλὰ δὲν τὸ λησμονοῦν, δὲν ξεχνοῦν ὅτι μίαν ἀναγέννησιν, μίαν αὐγὴν πολιτισμοῦ τὴν ὀφείλουν εἰς τὴν ἑλληνικὴν λαμπάδα, ποὺ κάποτε τοὺς ἐφώτισε τὸν δρόμον. Καὶ καλοπληρωταὶ ὅπως εἶναι, ἠθέλησαν νὰ ἐπιστρέψουν ἓν μέρος τῶν ὀφειλομένων, ἓν μέρος τοῦ φωτός. Καὶ ἐφώτισαν τὸν ἑλληνικὸν ὁρίζοντα μὲ τὴν λάμψιν τῆς βόμβας. Ἄλλο φῶς βέβαια ἐδανείσθησαν καὶ ἄλλο ἐπέστρεψαν. Μεγάλη διαφορὰ εἰς τὴν ποιότητα. Ἀλλὰ τί νὰ κάνουν, δὲν εἶχαν ἄλλο... Ἔχουν ὅμως τὴν ἰδέαν ὅτι ἐξώφλησαν. Καὶ δικαίως ἐκπλήσσονται μὲ τὸ «πεῖσμα» τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἐκπλήσσονται μόνον. Μένουν καὶ ἔκθαμβοι μὲ τὸν ἡρωϊσμόν του, μὲ τὴν θέλησίν του τὴν ἀδάμαστον νὰ νικήσῃ. Διότι θὰ ν ι κ ή σ ῃ. Διότι κάτω ἀπὸ τὸν ὁλογάλανο οὐρανὸν τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας δὲν ἐγνώρισε τὸν φθινοπωρινὸν μαρασμὸν καὶ ἡ ἀγάπη τῆς Πατρίδος δὲν ἐκουράσθη. Καὶ τώρα πάλιν ἀπὸ τοὺς γοργοὺς ἀσιγήτους παλμούς της γράφεται ὁ ὕμνος πρὸς τὴν αἰωνίαν Ἑλλάδα. Αὐτὸς ποὺ ρυθμίζει καὶ τὸ βῆμα σταθερὸν καὶ ταχύ.

ΜΕ ΕΝΔΥΜΑ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ

Οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὁποῖοι συμπεριφέρονται πλέον ψυχραιμότατα καὶ... φιλοσοφικώτατα κατὰ τὴν ὥραν τῶν συναγερμῶν, ἐννοοῦν, ὅταν πηγαίνουν εἰς τὰ καταφύγια, νὰ εἶναι καὶ εὐπρεπέστατα ἐνδεδυμένοι, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ἡ ὥρα. Αἱ κυρίαι ἰδίως δὲν ἀποχωρίζονται ἀπὸ τὸ ροὺζ καὶ τὸ καθρεπτάκι των. Ἡ γυναικεία φιλαρέσκεια καταβάλλει τὴν γυναικείαν ἀδυναμίαν. Ἡ δεσποινὶς ἠμπορεῖ νὰ τρέμη ἀπὸ τὸν φόβον της, ἀλλὰ τῆς εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κατέλθη εἰς τὸ καταφύγιον χωρὶς προηγουμένως νὰ σταθῆ λίγα λεπτὰ ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικον. Ἡ μεγαλειτέρα κοσμικὴ κίνησις εἶναι ἐκεῖ ὑπὸ τὴν γῆν. Τὸ μόνον ποὺ λείπει ἀκόμη εἶναι ἡ περιγραφὴ τῆς κοσμικογράφου. Ἀλλὰ θὰ ἔλθη καὶ αὐτὴ καὶ θὰ διαβάζουμε τότε εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ εἰς τὴν σχετικὴν κοσμικὴν στήλην:

«Χθὲς τὴν 10 καὶ ½ μ.μ. συναγερμὸς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μεγάλη κοσμικὴ κίνησις εἰς τὰς φιλοξένους αἰθούσας τῶν καταφυγίων. Διεκρίναμεν τὴν δεσποινίδα Α.Υ. μὲ τουαλέτταν καταφυγίου ἀπὸ κρὲπ ζωρζέτ, τὴν κυρίαν ΑΒ. μὲ πλουσίαν ἐσθῆτα συναγερμοῦ χρώματος ρόζ. Πολὺ καλὴ ἐμφάνισις καὶ ἡ δεσποινὶς Τ.Υ.Τ., τῆς ὁποίας ἰδίως ἐθαυμάσθη ἡ ἀταραξία ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ συναγερμοῦ».

Διὰ δὲ τοὺς συναγερμοὺς τῆς 4ης πρωϊνῆς θὰ διαβάζουμε:

«Συναγερμὸς χθὲς τὴν 4ην μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ κατόπιν αἰφνιδίας ἀφυπνίσεως εἰς τὸ καταφύγιον τοῦ κ. Δ. Διεκρίθησαν ἡ κυρία Α.Ζ. μὲ ρὸμπ ντὲ σὰμπρ χρώματος μὼβ καὶ μὲ ἕνα γοβάκι. Ὁ κ. Ν.Α. μὲ σακκάκι ἀπὸ σετακροῦτα καὶ παντελονάκι μπάνιου. Ἡ κυρία Ἀθανασία ἡ μαμὴ μὲ παντοῦφλες πατημένες καὶ συνεχὲς χασμουρητό. Ἡ κυρία Ἀσημίνα, κάτοικος τῆς διπλανῆς αὐλῆς, μὲ παλαιὸν νυκτικὸ φόρεμα καὶ τσόκαρα. Ὁ συναγερμὸς ἔληξε περὶ τὴν 5ην πρωϊνήν, οἱ δὲ ἀπρόσκλητοι ἔφυγαν μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων. Ὀλίγον μετὰ τὴν λῆξιν ἡ καλλίφωνος δεσποινὶς Κούλα — δραματικὴ ὑψίφωνος — ἄρχισε νὰ τραγουδῆ. Ἀλλ' εἷς ἀστυφύλαξ τῆς συνέστησε νὰ παύση, διότι ὑπῆρχε κίνδυνος ἡ γλυκυτάτη φωνή της, ποὺ ὁμοιάζει τόσον μὲ τὴν σειρῆνα.... νὰ δώση τὸ σύνθημα νέου συναγερμοῦ».

ΣΧΕΔΙΟ

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἐζήτησαν οἱ Ἰταλοὶ αἰχμάλωτοι μόλις παρεδόθησαν ἦταν τὸ ψωμί. «Μαντζάρε», εἶπε ἕνας Ἰταλὸς στοὺς φαντάρους μας. Διὰ τὴν ἀρχαίαν Ρώμην ἔλεγαν ὅτι ἤθελεν «ἄρτον καὶ θεάματα». Ἡ νέα Ρώμη δὲν θέλει θεάματα, ἰδίως πολεμικά, θέλει ὅμως ἄρτον ὅταν αἰχμαλωτίζεται. Καὶ ὁ ἄρτος ἐδόθη ἀφθονώτατος εἰς τοὺς αἰχμαλώτους, τόσον ἄφθονος, ὥστε νὰ στομαχιάσουν. Καὶ δὲν ἐδόθη ἄρτος ξηρός, ἀλλὰ πλούσιον γεῦμα. Ὁ ἰσχυρὸς αὐτὸς στρατὸς τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας ὅταν παρεδίδετο εἶχε κενὸν τὸν στόμαχον, ὅπως εἶχε κενὴν καὶ τὴν καρδίαν. Καὶ ὁ μὲν στόμαχος ἐπληρώθη, ἡ καρδία ὅμως... Αὐτὴ διὰ νὰ γεμίση χρειάζονται πολλὰ πράγματα· χρειάζεται πίστις, ἐνθουσιασμός, ἀγάπη. Ἡ καραβάνα δὲν ἀρκεῖ. Αὐτὴ εἶναι τὸ συσσίτιον τοῦ στομάχου. Τὸ συσσίτιον τῆς καρδίας δὲν παρασκευάζεται εἰς τὸ μαγειρεῖον. Καὶ ὅταν ὁ στόμαχος εἶναι χορτᾶτος, ἡ δὲ καρδία νηστικὴ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὁ βαρὺς ὕπνος. Οἱ ἐχθροί μας ὅμως ἔχουν καὶ τὰ δύο κενά. Καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὸν στόμαχον. Ὁ τελευταῖος ὅμως εἶναι τόσον κενός, ποὺ ἐπροκάλεσε τὴν θλῖψιν τῶν νικητῶν. Καὶ ἕνας φαντάρος, ποὺ τοὺς εἶδε ἀπὸ κοντὰ καὶ τοὺς ἐγνώρισε καλά, κατέστρωσε ἕνα περίφημο στρατηγικὸ σχέδιο, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσε νὰ αἰχμαλωτισθῆ ὅλος ὁ φοβερὸς στρατὸς τοῦ ἀσπόνδου φίλου μας κ. Μουσσολίνι. Τὸ σχέδιον δὲν ἀπαιτεῖ κόπους, οὔτε μεγάλας ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς θυσίας. Δὲν χρειάζονται κανόνια, οὔτε ἀεροπλάνα, οὔτε βόμβες διὰ νὰ αἰχμαλωτισθῆ ὅλος ὁ στρατὸς τοῦ Ντοῦτσε. Νὰ τί πρέπει νὰ γίνη: Νὰ στηθῆ στὰ σύνορα ἕνα τεράστιο καζάνι μὲ μακαρονάδα. Θὰ πέσουν ὅλοι μέσα...